

NĚMÝ VINÍK

MAUREEN JOHNSONOVÁ

COO
BOO

Němý viník

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Maureen Johnsonová
Němý viník – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

N Ě M Ý
V I N Í K

MAUREEN JOHNSONOVÁ

COO
BOO

VŠEM MURDERINŮM.
BUĎTE SEXY A NENECHTE SE ZAVRAŽDIT.

**Hledáš někoho, kdo tu je a není?
Na schodišti dli, leč schod je němý.**

Hádanka nalezená na stole Alberta Ellinghama v den jeho smrti
30. října 1938

„Neviděli jste Dottie?“ zeptala se slečna Nelsonová.

Slečna Nelsonová, ředitelka koleje Minerva, se rozhlížela po tvářích ostatních a hledala v nich odpověď na svou otázku. Přestože jaro bylo na dosah, na úpatí hory stále vládla zima a všechny obyvatelky Minervy se choulily ve společenské místnosti v blízkosti krbu.

„Možná šla na ošetřovnu,“ prohodila Gertie van Coevordenová. „Doufám, že ji zbaví toho neustálého *popotahování*, jinak se všichni nakazíme. Jak odpudivé. Brzy jedu navštívit Astorovy. Nemůžu ochořet.“

Gertie van Coevordenová byla pravděpodobně nejbohatší studentkou na Ellinghamu; v rodokmenu měla dva Astory a jednoho Roosevelta, což neopomněla zmínit při každé příležitosti, která se naskytna.

„Gertrude,“ pronesla slečna Nelsonová káravým tónem.

„*Skutečně*,“ trvala na svém Gertie. „Teď když tu není, tak to mohu říci. V jednom kuse hlasitě popotahuje a utírá si soply do rukávu. Víím, že se k nim máme chovat stejně jako k ostatním...“

Jimi myslela studenty z nemajetných rodin, deset nebo jedenáct nuzáčků, které Albert Ellingham zapojil do své hry. Mísení bohatých a chudých.

„Tak se tak chovej,“ vybídla ji slečna Nelsonová.

„Já víím, že je *chytrá*...“

Chytrá bylo slabé slovo. Dottie by strčila do kapsy kdejakého profesora.

„... ale to *popotahování* je příšerné. Jen se snažím říct, že...“

„Gertrude,“ přerušila ji unaveně slečna Nelsonová, „to vážně stačí.“

Gertie ohrnula nos a vrátila se ke čtení filmového měsíčníku *Kinematohra*. Francis Josephine Craneová, druhá nejbohatší studentka na Ellinghamově akademii, toho času na druhé straně krbu zachumlaná do deky z činčilí kožešiny, vzhledla. Střídavě nahlížela do

učebnice chemie a nejnovějšího vydání magazínu *Skutečný detektiv*. A zároveň pozorovala dění v místnosti.

Šestnáctiletá Francis – stejně jako Gertie – pocházela z New Yorku. Byla dcerou Louise a Albertine Craneových, majitelů mlynářského impéria *Craneova mouka* (Jednička mezi moukami! S Cranem peče každá hospodyňka, sličná dívka, žena i maminka!). Rodiče se s Albertem Ellinghamem přátelili, a když založil školu a potřeboval nové žáky, Louise a Albertine naložili Francis do limuzíny, její sbírku přepychových cetek do dodávky a celý konvoj poslali do Vermontu. V kopcovitém Vermontu, mezi sněžnými bouřemi a přípustným poměrem obscénně bohatých a pomoc zasluhujících chudých, mělo být o Francis podle jejích rodičů dobře postaráno. Jenže Francis se tak necítila. Ale na její názor se nikdo neptal.

Francis, která dbala na to, aby se služebnictvem vždy prohodila alespoň několik slov, věděla, že ačkoli Gertie s Astory a Roosevelty pojí *jméno*, nebohá dívka je ve skutečnosti biologickou dcerou pohledného barmana z *Občerstvovacího klubu pro dámy* v newyorském Central Parku. V klubu se pravidelně scházely místní zbohatlické a znuděné paničky a zabíjely volný čas popíjením koktejlů... a podle všeho i jinými aktivitami. O Gertieině skutečném původu nevěděla ani ona, ani její otec. Byla to hezká informace, kterou si Francis schovávala v zásobě pro strýčka Příhodu.

Pro takové věci se totiž dříve či později vždy vyskytla příhodná chvíle. Francis byla dost bohatá a dost chytrá na to, aby ji začalo nudit shromažďování majetku. Zajímala ji tajemství. Ta měla skutečnou hodnotu.

„Nikdo Dottie neviděl?“ zeptala se znovu slečna Nelsonová a pohrávala si přitom s diamantovými náušnicemi. „V tom případě nechám zkontrolovat knihovnu. Nejspíš se tam zašila a ztratila pojem o čase.“

Francis věděla, že Dottie Epsteinová není v knihovně. Před několika hodinami ji viděla utíkat do lesa. Dottie byla zvláštní necho-

pitelná bytost; v jednom kuse se někde schovávala a četla si. Francis mlčela, jednak protože nerada odpovídala na otázky, a pak respektovala Dottieino právo někam zmizet, pokud si to přála.

V bytě slečny Nelsonové v patře se rozdrncel telefon; žena se zvedla a šla hovor přijmout. Svou roli nejspíš sehrála ponurá mlha nebo fakt, že Dottie se většinou takhle dlouho venku nezdržovala – cosi zjitřilo Francisin šestý smysl a ona vycítila, že se něco děje. Vložila magazin do učebnice, zavřela ji a vstala.

„Jú, jdeš k sobě do pokoje? Dej mi svůj přehoz,“ vypískla Gertie. „Nechce se mi chodit pro ten můj.“

Francis jednou rukou vzala činčilovou kožešinu a cestou z místnosti ji hodila po Gertie. Přešla chodbu a zamířila do koupelny ve věži. Zamkla za sebou dveře, sundala si boty i ponožky a opatrně stoupla na záchodové prkénko, ze kterého se vytáhla na okenní parapet. Byla to poněkud vratká poloha – o ledový mramorový parapet se mohla opřít jen půlkou chodidla, a kdyby ztratila rovnováhu a upadla, rozbila by si hlavu o toaletu nebo o podlahu. Nezbývalo jí než ovinout prsty kolem okenního rámu a pevně se ho držet. Dostala se tak blíž k drobnému větracímu otvoru těsně pod stropem, přes který mohla odposlouchávat telefonní hovory, které se děly v patře.

Francis našpicovala uši a zaslechla tlumený hlas slečny Nelsonové. Okamžitě si všimla jejího tónu – byl vyšší než obvykle a plný naléhavosti.

„Bože můj,“ říkala právě. „Bože, kdy...“

Slečna Nelsonová se jen zřídka uchylovala k dramatickým zvoláním. Byla to vyrovnaná žena, vždy pečlivě upravená a atraktivní absolventka liberální vysoké školy pro ženy Smith College, učitelka biologie. Měla lesklé kaštanové vlasy, vždy nosila tentýž pár drazé vyhlížejících diamantových náušnic, ale jinak byl její šatník poměrně skromný. Byla talentovaná a inteligentní, ostatně jako všichni studenti a zaměstnanci na Ellinghamu.

A teď z jejího hlasu odkapával strach.

„Ale policie... ano. Rozumím.“

Policie?

„Sejdeme se, až budou dívky v posteli. Hned je pošlu spát. Přijdu brzy.“

Telefon se zařinčením dopadl na vidlici. Francis sklouzla ze svého bidýlka a vrátila se do společenské místnosti akorát ve chvíli, kdy slečna Nelsonová scházela po schodech. Snažila se tvářit nenuceně, Francis ale neunikl ustaraný lesk v jejích očích a ruměnc v tvářích. Přešla k hlavním dveřím a zasunula velkou železnou západku. Ruce se jí přitom téměř neznatelně zachvěly.

„Čas jít na kutě, děvčata,“ prohlásila.

„Kde je Dottie?“ chtěla vědět Gertie.

„Měla jsi pravdu. Stráví noc na ošetřovně. A teď hybaj spát.“

„Je teprve za pět deset,“ namítla Agnes Renfeltová. „Chtěla jsem si pustit jednu rozhlasovou hru.“

„Můžeš poslouchat v ložnici,“ navrhla slečna Nelsonová.

Francis se odebrala do své ložnice, pokoje číslo dva na konci chodby. Uvnitř si svlékla šaty a převlékla se do černých vlněných kalhot a šedého lyžařského svetru. Z horní zásuvky komody vytáhla svíčku a krabičku zápalek a schovala je do kapsy. Pak se posadila za podlahu, přitiskla ucho na dveře a vyčkávala. Zhruba za dvě hodiny uslyšela slečnu Nelsonovou, jak prochází kolem jejího pokoje. Francis nepatrně pootevřela dveře a zahlédla ředitelku koleje, jak míří ke schodišti na konci chodby. Zkontrolovala čas na budíku na nočním stolku. Dá slečně Nelsonové desetiminutový náskok. To by mělo stačit.

Po deseti minutách vyklouzla z ložnice a vydala se k točitém schodům na konci chodby, kde se zastavila. Spodní část točitého schodiště byla na první pohled zadržena, ale Francis jednoho dne – když podobně jako dnes šmírovala slečnu Nelsonovou – odhalila její tajemství. Trvalo jí týdny, než na to přišla, ale nakonec se jí podařilo zjistit, že když na zadní stěně stiskne správné místo, kousek nad zemí se objeví drobná petlice, která odhalí malé dveře. Uvnitř paty schodiště se

skrýval jakýsi stísněný přístěnek. Ale když jste se podívali pořádně, zjistili jste, že je do podlahy zapuštěný poklop. Toho večera byl poklop otevřený. Slečna Nelsonová si obvykle dávala záležet a zavírala ho za sebou.

Na okraji otvoru byl připevněný žebřík, který vedl do zdánlivě nekonečné temnoty. Když po něm Francis slézala prvně, málem vyskočila z kůže. Teď už se ale pohybovala jistě, příčku po příčce klešala tmou, našlapovala na špičky a o paty se zapřela až ve chvíli, kdy měla pevnou půdu pod nohama.

Žebřík končil v úzké chodbě z neopracovaného kamene. Byla jen o několik centimetrů vyšší než ona a široká tak akorát pro jednu osobu. Francis připomínala hrobku, ale necítila se v ní nepřijemně. S trochou námahy se jí podařilo zvednout paži a zapálit svíčku. Prostor okamžitě zaplavil malý prstenec světla a pach síry.

Dívka se dala do pohybu.

NEZVĚSTNÁ STUDENTKA ELLINGHAMU. ÚTĚK MŮŽE MÍT SOUVISLOST SE SMRTÍ HAYESE MAJORA

EXKLUZIVNÍ REPORTÁŽ BATTOVIN

15. ŘÍJNA

Ve vyšetřování smrti youtuberské hvězdy Hayese Majora došlo k významnému průlomů. Většina čtenářů ví, že Major, jenž se proslavil sérií Konec všeho, zemřel při natáčení videa o únosu a vraždách, ke kterým došlo na Ellinghamově akademii v roce 1936. Při práci v tunelu byl vystaven smrtící koncentraci oxidu uhličitého.

Přestože policie označila smrt Hayese Majora jako nehodu – důsledek použití velkého množství suchého ledu, kterým chtěl během natáčení vytvořit efekt mlhy –, dá se událost považovat za uzavřenou? Neohrožená studentka a aspirující detektivka Stephanie (neboli Stevie) Bellová se rozhodla rozjet vlastní vyšetřování. Bellová byla na akademii přijata jako odbornice na únosy z roku 1936. Nabyla přesvědčení, že suchý led neumístil do tunelu Major, ale že byl ve sku-

tečnosti zabit – ať už nešťastnou náhodou, nebo úmyslně – někým jiným. Navíc odhalila, že Major ve skutečnosti není autorem populární online série.

Bellová oslovila autorku reportáže s prosbou o prozkoumání fotografií pořízených v den, kdy Major zemřel. Na základě informací získaných z poskytnutého fotomateriálu Bellová obvinila další studentku Ellinghamu, Element Walkerovou, z toho, že sérii Konec všeho napsala ona a měla podíl na Majorově smrti. Po konfrontaci na koleji Minerva, kde Major, Walkerová i Bellová přebývali, se do situace vložilo vedení školy. Zbývající obyvatelé Minervy byli odvedeni do hlavní budovy.

Událost následně nabrala nečekané a jen stěží pochopitelné obrátky.

Zdroje, jež byly v době incidentu přítomné v hlavní budově akademie, potvrdily, že vedení školy podrobilo Element Walkerovou výslechu a že se po několika minutách rozhodlo vyslýchání přerušit s tím, že se poradí s právním zástupcem a kontaktují policii. Walkerová byla ponechána o samotě v bývalé pracovně Alberta Ellinghama; za zavřenými dveřmi přitom hlídkovalo několik lidí. Když se dveře znovu otevřely, ukázalo se, že Walkerová z místnosti beze stopy zmizela a od té doby se pohřešuje. Podle některých teorií použila k útěku tajnou chodbu ve zdi.

V kontextu výše uvedeného vyvstávají následující otázky: Kam se Element Walkerová vydala? Uprostřed noci, bez zásob, telefonu, auta, bez příprav. Ellinghamova akademie se nachází na úpatí odlehlé hory. Jak se odtamtud dostala? Pomohl jí někdo z kampusu? Jak je možné, že věděla o tajné chodbě? Má něco do činění s Majorovou smrtí, nebo uprchla ze strachu?

Zmizení Walkerové do případu vneslo mnoho dalších otazníků.

Battoviny vám již brzy přinesou další exkluzivní novinky.

1

Kavárna Funky Munkee Stevie Bellové nejvíc ze všech míst v okolí jejího pittsburského domova připomínala Ellinghamovu akademii. Byl to podnik prosycený devadesátkovou atmosférou s vývěsním štítem s potrhým písmem. Každou stěnu měl vymalovanou jinou zářivou barvou ze základní palety odstínů. Z reproduktorů vyhrávaly obligátní kavářské melodie nevtíravých riffů akustických kytar. Plakáty s detailními záběry kávových zrn doplňovaly rostliny, rozvíklané stolky a obří hrnky. Na její bývalé škole nic takového nebylo.

To, co se jí na kavárně líbilo nejvíc – a zároveň to, co jí připomínalo Ellingham –, byl fakt, že to není její dům. Tady jí na rozdíl od domova všichni dávají pokoj.

Celý týden, den co den, sem chodila a objednávala si tu nejmenší a nejlacinější kávu v nabídce. Pak se odebrala do zadní části kavárny a uvelebila ve stíněném výklenku s červenými stěnami. Místnost byla potměňlá a působila neutěšeným dojmem, stolky se kývaly víc než jinde a neustále trochu lepily. Všichni ostatní návštěvníci se jí vyhýbali, což Stevie naprosto vyhovovalo. Z výklenku si udělala kancelář, odkud pracovala na důležitých věcech. Kdyby se o něco podobného pokusila doma, riskovala by, že do jejího pokoje vpadnou rodiče. Tady sice byla na veřejném místě, ale nikdo se příliš nestaral ani o ni, ani o to, co dělá.

Na uších měla sluchátka, ale bez hudby – potřebovala víc ticha, než kolik tenhle zapadlý koutek kavárny poskytoval. Položila na stůl

batoh, otočila ho zipem k sobě a otevřela. Ze všeho nejdřív vytáhla pár jednorázových rukavic. Hned po příjezdu si v drogerii koupila celou krabici. Za současné situace šlo nejspíš o poněkud nadbytečné preventivní opatření, na druhou stranu nemohlo uškodit. S prásknutím si je navlékla. Byl to nesmírně uspokojující pocit. Obě ruce zanořila do hlubin batohu a po chvíli vylovila malou potlučenou plechovku od čaje.

Plechová krabička byla příliš cenná na to, aby ji nechávala doma. Když najdete něco takhle historicky významného, nosíte to neustále u sebe. Stevie plechovku přes den zamykala ve skříňce a doma nechávala bezpečně uloženou v batohu. Mimo dohled. Pravidelně přejížděla po hrbolu na batohu, aby se ujistila, že je stále uvnitř.

Hranatá krabička byla natřená na červeně a na několika místech viditelně promáčknutá. Okraje pomalu požírala rez. Na přední části bylo napsané TRADIČNÍ ANGLICKÝ ČAJ. Stevie otevřela víko. Chvilí vzdorovalo, a tak jí musela mírně zalomcovat. Z útrob plechovky následně vytáhla kus bílého pírka, útržek látky pošitý korálky, zašlou zlatou tubu s mumifikovanými zbytky červené rtěnky, miniaturní smaltovanou krabičku na léky ve tvaru boty, několik útržků papíru, černobílé fotografie a nedokončenou pracovní verzi básně.

Tahle hromádka cetek byla prvními konkrétními důkazy v případě Ellinghamových za posledních osmdesát let. A ve stejné chvíli, kdy je Stevie objevila, se rozpadly její sny o Ellinghamu.

Ellingham. Její bývalá škola. Ellingham, kam si odjakživa přála chodit. Místo, kam se na krátkou dobu i dostala. A místo, ke kterému se musela otočit zády.

Nikdo v Pittsburghu pořádně nechápal, co se Stevie na akademii stalo. Věděli jen, že odešla na nějakou slavnou školu, kde pak při nehodě umřel ten týpek z YouTube, a Stevie se o pár týdnů později vrátila.

Je pravda, že Steviein odjezd z Ellinghamu nastartovala právě smrt Hayese Majora. Jenže o to, že ji její rodiče prakticky odvlek-

li z akademie, se postarala hlavně Germaine Battová, a to zcela neúmyslně.

Všichni studenti Ellinghamovy akademie měli nějaký *talent*, zápal pro věc, a v případě Germaine Battové šlo o žurnalistiku. Než Hayes zemřel, její skromný blog sledovala jen hrstka čtenářů. Jenže smrt je pro lidi z médií hotový zlatý důl. „Krev a násilí zájem posílí,“ říká se. (Kdo přesně to říká, Stevie nevěděla. Prostě lidi. Znamenalo to, že krvavé a dramatické příběhy spolehlivě vzbudí velký ohlas; proto jsou zprávy vždycky špatné. Lidi nezajímá, když věci vycházejí tak, jak mají. Zpráva rovná se *špatná zpráva*.)

Poslední hřebíček do Stevieiny rakve se objevil na internetu den poté, co konfrontovala Element Walkerovou kvůli *Konci všeho*. Věděla, že Ellie vzala Hayesův notebook a schovala ho pod vanou v Minervě. Věděla také, že Hayes nemohl použít studentskou průkazku ke vstupu do dílny, kde byl uskladněný suchý led, který ho nakonec zabil. Sérii, která Hayese proslavila, podle níž měl vzniknout celovečerní film, nenapsal Hayes, ale Ellie.

Přesně to se Stevie onu osudnou noc snažila ostatním sdělit. Ellie osočila nejprve na koleji, pak v hlavní budově. A Ellie zmizela ze zamčené místnosti. Jako mávnutím kouzelného proutku. *Puf* a byla fuč. Ukrytým vchodem v pracovně Alberta Ellinghama pronikla do tajné chodby a odtamtud... pryč. Ven. Někam.

Škola tuhle informaci držela pod pokličkou. Ellie nebyla oficiálně z ničeho obviněna. Byla prostě jen studentka, co utekla z internátní školy. Až na to, že Stevieini rodiče si po Hayesově smrti zapnuli na Googlu upozornění na všechny zmínky o Ellinghamu, díky čemuž narazili na příspěvek v *Battovinách*, kde Germaine psala o tom, že Stevie vyšetřuje Hayesovu smrt. Teď se navíc po okolí potulovala potenciální vražedkyně. Dvě hodiny po zveřejnění příspěvku Stevie zazvonil mobil; o deset hodin později se její rodiče navzdory školnímu zákazu neautorizovaných vozidel na pozemcích přiřítili po příjezdové cestě k Ellinghamu. Noc se nesla ve znamení vodopádů slz;

Stevie celou cestu do Pittsburghu probřečela, neslyšně, ale bez přestání, a zírala ven z okénka tak dlouho, dokud neusnula. Následující pondělí byla zpátky ve své staré škole, kde jí narychlo zapsali několik předmětů.

Snažila se na Ellingham moc nemyslet – na budovy, vůni vzduchu, volnost, dobrodružství, lidi...

Hlavně ne na lidi.

Mohla napsat Janelle a Nateovi. Spíš Janelle. A právě Janelle ji denně bombardovala zprávami s otázkami, jak se drží. Stevie dokázala odpovědět jen na každou třetí nebo čtvrtou zprávu, protože při psaní si pokaždé uvědomila, jak moc jí chybí potkávat Janelle na chodbě, ve společenské místnosti, vídat ji u stolu. Jak moc se jí stýská po jistotě, že na opačné straně zdi spí její kamarádka. Janelle, která voněla po citronech nebo pomerančových květech, která si při práci s těžkou technikou omotávala vlasy pestrobarevnými šálami. Janelle byla strojařka; stavěla drobná robotická zařízení a další přístroje a aktuálně vyráběla Rube Goldbergův stroj do vědecké soutěže pro středoškoláky. Z jejích zpráv vyplynulo, že od Stevieina odjezdu tráví výrazně více času v dílně a že její vztah s Vi Harper-Tomovou začíná být vážný. Janelle žila život naplno a chtěla, aby Stevie byla jeho součástí, a Stevie se cítila vzdáleně a chladně a nic z toho nedávalo smysl tady, v nákupním centru s prodejnou sendvičů a piva a cigaret, v kavárně Funky Munkee.

Ale měla plechovku, a dokud měla v ruce ji, měla v ruce i případ Ellinghamových.

Tuhle starou krabičku od čaje našla v Ellieině pokoji těsně předtím, než odjela. Podle fotek na internetu se jí podařilo určit, že pochází někdy z let 1925 až 1940, a že tahle konkrétní značka byla v té době ohromně populární. Pírko měřilo asi deset centimetrů a vypadalo, že bylo kdysi přišité k nějakému oblečení. Kus zářivě modré látky měl asi pět centimetrů čtverečních a byl pošitý stříbrnými, modrými a černými korálky; okraje měl roztřepené. Další kus mi-

nulosti. Na straně tuby rtěnky bylo napsané NESLÍBATELNÁ. Rtěnka byla použita, ale nevypotřebovaná. Krabička na léky jako jediná vypadala, že by mohla mít nějakou hodnotu. Na délku měla sotva pět centimetrů. Byla prázdná.

Stevie měla za to, že tyhle věci patří k sobě. Byly to osobní předměty; šperky a oblečení. Pírko a kus látky byly bezcenné krámy, takže neměla tušení, jakou roli hrají. Rtěnka a krabička na léky mohly mít nějakou hodnotu. Všechny předměty pravděpodobně kdysi patřily ženě. Byly důvěrné. Pro toho, kdo je schoval do plechovky, něco znamenaly.

Zbývající dvě věci byly mnohem konkrétnější. Šlo o fotografie dvou lidí převlečených za Bonnie a Clyde. Stevie si je prohlížela tak dlouho, až se jí rozostřily před očima. Dívka měla tmavé vlasy střižené do krátkého mikáda. Stevie si vygooglila několik portrétů lorda Byrona, toho básníka, a uvědomila si, že mladík z fotek se mu skutečně vzdáleně podobá. Napsali o sobě báseň. Ale co jsou zač? Problém byl, že na internetu se nedaly najít záznamy o prvních studentech na Ellinghamově akademii. Na jejich jménech nikdy nezáleželo, protože je nikdo s případem nespojoval. Takže nikdy nikoho nenapadlo pořídit jmenný seznam a naskenovat ho. Stevie prohledala internet odshora dolů, na fóru o Ellinghamových přečetla každou diskuzi pod každým příspěvkem. V době, kdy ke zločinům došlo, a i několik let poté pár studentů vypovídalo nebo se vyjádřilo do tisku. Nejčastěji se v této souvislosti objevovalo jméno Gertrude van Coevordenové, debutantky z New Yorku, která o sobě tvrdila, že byla nejlepší kamarádkou Dottie Epsteinové. Celé týdny po únosu poskytovala usazené rozhovory. Žádný z nich ale Stevie nepomohl identifikovat osoby na fotografiích.

Navíc tu byla ta báseň. Nebyla moc dobrá. Nebyla ani dokončená.

BALADA O FRANKIE A EDWARDovi

2. DUBNA 1936

*Frankie a Edward měli stříbro,
Frankie a Edward měli zlato.
Oba ale znali cenu hry, co hráli,
a oba chtěli, aby pravda zněla zdáli.*

*Frankie a Edward nikomu se neklaněli,
žili pro umění a lásku.
~~Sesadili muže, co vládl zemi,~~
vzali*

*Král byl šprýmař, na hoře žil,
ve hře chtěl držet moc.
Frankie a Edward spojením sil
změnili svět za jednu noc.*

Stevie toho o poezii moc nevěděla, ale zato toho věděla spoustu o zločinech. I Bonnie Parkerová, proslulá kriminálnice ze třicátých let, do které se Frankie na fotkách stylizovala, psala básně – včetně slavného „Příběhu o sebevražednici Sal“, v němž psala o ženě, co se zamilovala do gangstera. Tahle báseň měla podobnou strukturu.

Několik pasáží v ní podle všeho odkazovalo k Albertu Ellinghamovi – zmínka o hrách, králi šprýmaři, co žil na hoře. A Frankie s Edwardem v té básni *něco* provedli, nebylo ale jasné co. Verš nikdy nebyl dokončený.

Stevie objevila jen jednu indicii, která ji mohla k Edwardovi a Frankie dovést. Mnohokrát četla policejní rozhovory s nejrůznějšími podezřelými; v mobilu měla uloženou e-knihu s jejich přepisy. Narazila na jednu pasáž, v níž Leonard Holmes Nair, slavný malíř, který v době únosů pobýval na Ellinghamu, popisuje dvojici studentů. Tu si označila:

LHN: Ty děti vídáte pořád, poflakují se všude kolem. Víte, Albert školu otevřel s tím, že ji naplní mladými génii, jenže polovina studentů jsou děti jeho přátel a ti mají do génii daleko. Druhá polovina je ucházející. Abych byl upřímný, potkal jsem maximálně jednoho, vlastně dva studenty, kteří měli jakýs takýs potenciál. Chlapce a dívku; zapomněl jsem jejich jména. Myslím, že spolu chodili. Dívka měla havraní vlasy a chlapec mi připomínal lorda Byrona. Zajímali se o poezii. Viděl jsem v jejich očích jiskru. Dívka se mě vyptávala na Dorothy Parkerovou, což jsem bral jako nadějně znamení. S Dorothy se přátelím.

Stevie byla skálopevně přesvědčená, že ti dva studenti, co Leonard Holmes Nair popisoval, je dvojice z jejich fotek.

Klíčová indicie byla ovšem ukrytá přímo ve fotografiích – nebo spíš mezi nimi.

Zavibroval jí mobil. Na displeji svítila zpráva od její mámy: *Kde jsi?*

Stevie si povzdechla.

Na cestě.

Tak pohni, přišla odpověď.

Byly teprve čtyři odpoledne. Na Ellinghamu byla Stevie pánem svého času. Kdy jedla, co jedla, kdy a kde se učila, co dělala mezi hodinami... to všechno bylo čistě na ní. Nikdo jí nefuněl na záda. Teď byla zpátky ve sféře vlivu svých rodičů.

Hodila do sebe zbytek kávy a pečlivě vrátila předměty zpátky do plechové krabičky. Se sluchátky na uších se vydala pěšky domů. Bylo těsně před Halloweenem, takže všechny domy i obchody zdobily dýně nebo aspoň podzimně laděné plakáty. Ve vzduchu se ještě vznášel poslední závan léta – nebude trvat dlouho a příítí se zima, která všechno vlhého pozabíjí.

Zima tu bude nesnesitelná.

Zazvonil jí mobil. Jediní lidé, co Stevie volají, jsou její rodiče a Janelle. Proto se neubráníla překvapení, když na displeji uviděla Nateovo číslo. Nate se po telefonu většinou nevykecává.

„Nech mě hádat,“ vypálila Stevie, „píšeš.“

Nate Fisher je spisovatel. Nebo jím aspoň měl být.

Ve čtrnácti napsal knihu nazvanou *Kroniky měsíčního svitu*. Původně psal jen tak pro zábavu. Pak pár kapitol zveřejnil na internetu a kolem jeho ságy se zformovala početná fanouškovská základna. Než se Nate nadál, kniha vyšla i v papírové podobě. Dokonce absolvoval knižní turné a byl hostem v několika ranních pořadech. Na základě tohohle úspěchu se dostal na Ellingham. Stevie měla dojem, že se mu škola zamlouvá ze stejného důvodu jako jí – byla daleko od civilizace a lidi ho tu nechávali na pokoji. Doma byl „ten kluk, co píše“. Pozornost mu nedělala dobře. Trpěl sociální úzkostí, a tak jakákoli společenská akce pro něj byla hotová noční můra. Ellingham pro něj představoval horské útočiště, kde mohl být ve společnosti lidí, co taky dělají divné věci. Problém byl, že měl pracovat na pokračování prvního dílu, a pokračování ne a ne se vyklubat na svět. Nate věnoval veškerou svoji životní energii tomu, že se vyhýbal psaní druhého dílu *Kronik měsíčního svitu*.

A proto jí volá, domyslela si Stevie.

„Nedaří se?“ zeptala se.

„Nemáš ani tušení.“

„To je to tak zlý?“

„Musí mít knihy prostředek?“ odpověděl otázkou.

„Hádám, že to, co se stane uprostřed, je prostě prostředek knihy,“ přemítala Stevie.

„Co kdyby byl prostě jen začátek, kde prostřednictvím důmyslných taktik jako třeba nalezených svitků a proslovů a opilců v tavernách, co vyprávějí příběh pocestnému, zrekapituluju všechno, co se stalo v prvním díle, pak bude následovat tak dvě stě stránek otazníků a nakonec vyklopím, kde je drak?“

„Budou tam líbačky?“ zajímala se Stevie.

„Nesnáším tě.“

„Nejde ti napsat *vůbec nic*?“

„Řekněme, že jsem potřeboval, aby Měsíční svit s něčím bojoval, a jediný, co mě napadlo, je Pulzující děleso. Taková zeď, co se třepe. Nejlepší věc, co jsem za celej tejden vymyslel, je třepající se zeď, který se říká Pulzující děleso. Potřebuju, abys přijela a zabila mě.“

„Kéž by,“ povzdechla si Stevie a stiskla tlačítko na přechodu pro chodce. „Ráda bych Pulzující děleso poznala.“

„Jak se vede doma?“ zeptal se Nate.

„Pořád stejně. Rodiče jsou pořád rodiče. Škola je škola. Nikdy předtím mi nedošlo, jak moc to tam smrdí po školní jídelně a páře z myčky nádobí. Ellingham je oproti tomu... samý dřevo.“

Vybavila si vůni akademie a jejím tělem okamžitě projela ostrá bolest. Jako rána do břicha.

„Jak se mají ostatní?“ změnila rychle téma.

„No... Janelle je po uši zabouchnutá a po lokty v náradí. A David, hmm...“

A David, hmm. Nate se odmlčel dost dlouho na to, aby vytušila, že to, co bude následovat, se jí líbit nebude. Většinu faktů znala jen Janelle – že Stevie měla něco s Davidem Eastmanem. David byl nesnesitelný zbohatlík, věčně ošuntělý a nepředvídatelný. Ať už byl jeho zvláštní talent cokoli – a podle všeho se poměrně vyznal v kódování –, dokonale se mu dařilo tajit ho před školou i spolužáky. Mezi jeho zájmy patřily videohry, záškoláctví, zatloukání minulosti...

A Stevie.

Janelle věděla, že se David a Stevie líbali. A ne jednou. Nate jen tušil; nechtěl znát podrobnosti, ale měl jistou představu. Jenže ani jeden z nich něco o Davidovi nevěděl, něco, k čemu se Stevie upínala. Něco, o čem se nesmělo mluvit.

„David co?“ zeptala se rádoby nonšalantním tónem Stevie.

„Nic. Hmm, měl bych jít...“

Sterie měla podezření, že Nate nechce zavěsit, protože se potřebuje vrátit k psaní. Spíš chtěl skončit proto, že to byl nejspíš jeho nejdelší telefonát v životě – minimálně dobrovolný.

„Moji rodiče mají na záchodě pověšenou takovou cedulku, která to podle mě docela vystihuje,“ prohodila Stevie. „Stojí na ní: ‚Věř si.‘ *Zkoušel sis někdy věřit?* Mohla bych ti ten citát poslat. Na pozadí je západ slunce. Pomohlo by ti to?“

„Sbohem,“ prskl Nate. „Seš děsná.“

Stevie s úsměvem schovala mobil do kapsy. Bolest neustupovala, ale aspoň byla o něco mírnější. Zvedla bradu a odhodlaně kráčela vpřed. Někde se dočetla, že to, jak se pohybujete, ovlivňuje vaše vnitřní rozpoložení – stáváte se tím, kým chcete být. Agenti FBI mají rozhodnou chůzi. Detektivové chodí s hlavou vzpřímenou a pozorně sledují okolí. Utáhla si popruhy na batohu, aby se trochu narovнала. Nenechá se zlomit. Zrychlila a prakticky tryskem přeběhla po rozpadající se betonové cestě před hlavním vchodem jejich domu. Přitom se automaticky odvrátila od větrem ošlehané cedule s nápisem KING DO SENÁTU, která jim i rok po volbách hyzdila trávník.

„Čau,“ houkla a sundala si sluchátka i kabát. „Šla jsem pěšky...“

Ukázalo se, že mají návštěvu.

2

Lidi v příbězích občas navštíví ďábel – neočekávaný host s podmanivým hlasem. Jenže ve skutečném životě se ďábel zjevovat nemá. Nemá se rozvalovat na zelené pohovce z Ikey v jedné pittsburské domácnosti a za podzimního soumraku se zálibně prohlížet v odrazu televizoru. A přesto se to Stevie nezdálo.

Edwardu Kingovi bylo kolem padesátky, ale působil mladistvě. Tmavé vlnité vlasy měl nagelované a připlácnuté k lebce. Na sobě měl skvostný šedý oblek, který se od obyčejných šedých obleků lišil tím, že se neleskl ani nikde nekrčil. Ve vyhlazené tváři se mu zračil zdánlivě přívětivý výraz; rty zkroucené do mírného úšklebku. Byl uvelebený na pohovce s nohama zešíroka překříženými, jako by tu trávil večer co večer. Stevieini rodiče seděli na rozkládacích křeslech po obou stranách pohovky a s vytřeštěnými očima a zatajeným dechem Kinga pozorovali. Vypadali poněkud zaskočeně.

„Nazdárek, Stevie,“ pozdravil ji senátor.

Stevie zkameněla. Cítila, jak jí do konečků prstů na ruce i nohou putuje ledový chlad. Edward King byl ten největší hajzl v Americe.

I když, o tom by se dalo polemizovat. Edward King byl každopádně mocný hajzl. Byl senátorem za Pensylvánii a z Pittsburghu vedl svou kancelář. Tenhle muž se zasazoval o to, aby „cizáci“ a „podvratné živly“ zůstali za hranicemi země – čímž myslel hlavně chudé lidi a lidi jiné barvy pleti. Bohatství se v očích Edwarda Kinga rovnalo

dobru. V jeho světě neexistovaly klimatické změny – země mu sloužila ke generování dalších život upevňujících dolarů. Tenhle muž se chtěl stát prezidentem.

„Stevie,“ pronesl její otec s lehce varovným tónem v hlase. Věděla, co tím chce říct. *Víme, co si o něm myslíš, ale je to senátor, my k němu vzhlížíme, takže jestli si myslíš, že práskneš dveřmi a odejdeš, nebo se pustíš do nějaké politické tirády, tak se šeredně pleteš.*

Stevie v hrudníku ucítila přítomnost svého dávného utlačitele: Nepravidelné bušení srdce, které naznačovalo nástup záchvatu paniky. Pevně sevřela zárubeň, jako by byla záchranný kruh. Rodiče neměli tušení, že se s Edwardem Kingem už jednou střetla.

„V pořádku,“ prohodil senátor. Na široký úsměv byl až příliš chytřý; na rtech mu pohrával jen jeho náznak. „Vím, že Stevie nepatří mezi moje nejzapálenější fanynky. Nevadí, že máme odlišné názory. Díky tomu je Amerika skvělá země. Vzdáváme hold našim rozdílnostem.“

Ale ne. *Ne, ne, ne.* Vysokým obloukem jí naservíroval balon. Chce si hrát. A Stevie si s radostí zahraje.

Pokud se dokáže nadechnout. Dýchej, Stevie. Dýchej. Stačí jeden nádech a celá její tělesná schránka se dá znovu do pohybu. Jenže bránice zastávala jiný názor.

„Stevie,“ zopakoval otec, tentokrát výrazně mírnějším tónem. „Pojď se posadit.“

Podlaha se pomalu vzdouvala a šla Stevie naproti. *Ahoj, říkála. Pojď za mnou. Zaboř svoji tvář do mé náruče a znehybni.*

„Nic se neděje,“ řekl Edward King. „Stevie, dělej, co potřebuješ, aby ses cítila příjemně. Jen jsem si s vámi přišel popovídat a zjistit, jak se máte – po tom všem, co se stalo na Ellinghamu.“

Další tah na pomyslné šachovnici. Teď když Stevie říkal, že má zůstat stát, možná by se měla posadit. Nebo se tím podvolí? Moc myšlenek. Zlatavé paprsky zapadajícího slunce rychle slábly a stíny na koberci se prodlužovaly. Nebo se jí to jen zdálo? Podlaha vážně vypadá lákavě...

STEVIE! zaječela na sebe v duchu. *MUSÍŠ. SE. VRÁTIT. A. PŘEVZÍT. KONTROLU. NAD. SVÝM. TĚLEM.*

„Chtěl bych ti pogratulovat k výtečné práci, kterou jsi na Ellinghamu odvedla,“ pokračoval Edward King. „Tvoje investigativní schopnosti jsou skutečně mimořádné.“

Rodiče se na ni dívali, jako by čekali, že se roztančí nebo odněkud vytáhne maňásky. Její tělo a hlas ale pořád odmítaly spolupracovat.

Fajn, řekla sama sobě. Máš bod za to, že ses nerozplácla na zemi. Ale musíš se pohnout. Umíš se hýbat. Umíš mluvit. UDĚLEJ NĚCO.

„Omlouváme se,“ vyhrkla její matka.

„Není třeba.“ Edward King rozmáchlým gestem ukázal po pokoji, jako by dům patřil jemu. „Když už jsme u toho, Stevie – a to se ti nejspíš nebude líbit –, trochu mi připomínáš mě zmlada. Býval jsem ohromně zásadový, i když to bylo lidem kolem mě často proti srsti. Máš kuráž. Proč jsem přišel? Mám na tebe jednu prosbu... a prosím, abyste si mě všichni vyslechli. Přišel jsem Stevie požádat, aby se vrátila na Ellingham.“

Stevie by se vůbec nedivila, kdyby se podlaha pod jejíma nohama rozestoupila a odhalila vzdušné město.

„... Prosím?“ Její matka vyskočila na nohy.

„Já vím, já vím,“ řekl Edward King omluvně. „I já mám na té škole dítě. Prosím. Vyslechněte si mě. Musím vám něco ukázat.“

Sáhl do elegantního koženého kufříku, co měl opřený u nohou, a vytáhl z něj několikery lesklé desky.

„Podívejte se do nich,“ pronesl a každému z rodičů podal jednu složku. Nabídl i Stevie, ale když bylo jasné, že se po ní nenatáhne, položil si ji do klína.

„Ostraha?“ zvolal její otec s pohledem zapíchnutým do dokumentů.

„Nejlepší firma v zemi. Lepší než tajná služba, protože je soukromá. I já si je najímám. A najal jsem je, aby prošpikovali Ellingham kamerami. Odjakživa jsem předpokládal, že budou mít lepší bez-

pečnostní opatření, nicméně po nedávných událostech se mi podařilo přesvědčit školní radu, aby mi povolila na pozemky nainstalovat monitorovací síť.“

Rodiče s úžasem listovali složkami.

„Udělal jsem to,“ pokračoval senátor, „protože Ellingham je výjimečné místo. Starají se o skutečné talenty. To, co dělají pro lidi jako je Stevie nebo můj syn... vážně v jejich misi věřím. Albert Ellingham byl mimořádný muž, opravdový americký vizionář. A další američtí inovátoři na Ellinghamu vyrůstají. Prosím, dovolte Stevie se vrátit. Kampus je teď mnohem bezpečnější.“

„Ale ta dívka,“ namítla její matka. „Všechno, co se stalo...“

„Element,“ pronesl King a zavrtěl hlavou. „Chcete vědět, co si o tom myslím?“

Rodiče vřadycky chtěli vědět, co si Edward King myslí, a poprvé v životě to chtěla vědět i Stevie.

„Jsem přesvědčený, že došlo k nehodě. Mám dojem, že ti dva studenti přecenili svoje schopnosti a Hayes kvůli tomu zemřel. Myslím, že vaše dcera na to přišla. A taky si myslím, že ta dívka zpanikařila a utekla. Najdou ji.“

„Škola měla dávat větší pozor,“ oponoval Steviein otec.

„V tom s vámi musím nesouhlasit,“ přerušil ho Edward King a bezděky přitom nasadil svůj profesionální debatní tón. Zabořil se hlouběji do pohovky. „Nedávám to za vinu škole. Jsem velkým zastáncem osobní odpovědnosti. Škola tu látku skladovala pod zámekem. Víte, ti studenti jsou dost staří na to, aby věděli, že vlámat se do zamčeného skladu a ukrást z něj chemikálie je špatný nápad. Osobní odpovědnost.“

Tohle byl jedno z Kingových hlavních témat: NÁVRAT K ODPOVĚDNOSTI. Podle něj o nešlo o nic velkého, ale lidem se ten slogan líbil. Stevie neušlo, že její rodiče ono známé slovo viditelně ukojilo.

„Můj syn – sedmého prosince mu bude osmnáct. Sám tomu nemůžu uvěřit. Ale je skoro dospělý člověk. Škola nic nezanedbala.

Kdyby to byl on – nedejbože, samozřejmě – kdyby to byl nedejbože můj syn nebo Stevie, ale... kdyby to byl on? Řekl bych totéž.“

Slova vycházela z jeho úst jako otrávený med – tak sladká, tak dokonale, tak zvrácená. Všechno bylo zvrácené a převrácené. Je třeba restartovat realitu.

Senátor se odmlčel a nechal svá slova rozplynout po místnosti. Stevie vycítila, že jeho taktika zabrala. Viděla, jak se před ní otevírají možnosti.

„Přišel jsem Stevie nabídnout odvoz,“ pokračoval po chvíli Edward King. „Až tak jsem přesvědčený o své nabídce. Moje SUV venku dokáže pobrat spoustu zavazadel a na letišti na mě čeká letadlo. Soukromý tryskáč. Lepší už to být nemůže.“

Co uděláte, když se u vás v obývacím pokoji objeví ďábel a nabídne vám všechno, po čem toužíte?

„Proč?“ zachraptěla Stevie. Byla to její první slova.

„Protože to je tak správně,“ opáčil Edward King.

To byla nejspíš první přímá lež, kterou v téhle místnosti pronesl, a zároveň nejprůhlednější. Jenže zrovna tahle lež nejvíc rezonovala v jejích rodičích, kteří věřili – kteří *doopravdy* věřili –, že Edward King je ztělesněním jakési úžasné americké pravdy, která se dá koupit a svírat v dlaních a vlastnit. Edward King sem přijel udělat „správnou věc“ a využije k tomu tryskáč, který mu věnoval sám Bůh.

„A samozřejmě protože chci vyjádřit svůj vděk dvěma lidem, co pro mě dělají tolik,“ dodal a ukázal na její rodiče. „Vedete mou lokální kancelář. Jsem vaším dlužníkem. Takže...“

Otočil se na Stevie.

„Co ty na to?“ zeptal se.

14. DUBNA 1936, 2:00

Když bylo Francis Craneové osm let, otec ji vzal na prohlídku jednoho z jejich mlýnů, který zničil výbuch. Procházeli kolem sko-

řápky, co zbyla z budovy, se zřícenou střechou odhalující nebe nad nimi. Zdi byly ošlehané plameny. Většina strojů shořela, částečně se roztekla a z kabelů visely uvolněné součástky. Slova CRANEOVA MOUKA na zdi téměř nešlo přečíst.

„Tohle všechno,“ pronesl její otec, „kvůli mouce, Francis. Obvyčejné mouce.“

Tenkrát se Frankie dozvěděla, že je mouka hořlavá. Ta nejobyčejnější, nejnevinnější přísada dokázala udělat díru do zdi. Tolik energie z něčeho tak neškodného.

Tenhle zážitek změnil Francis život. Byla to ta nejužasnější věc, jakou kdy viděla. Zamilovala se do výbuchů, ohně, bouchání a pálení. Na špičce jazyka se jí usídlila chuť na nebezpečí. Tenkrát započala dívčina cesta na opačnou stranu života – zlomené pozůstatky, doutnající výjevy, zadní vchody, pokoje pro služebnictvo. Dolů, dolů, kamkoli, kde ucítí tu jiskru. Měla své neškodné libůstky – tu založila ohýnek v koši na papír, tu ukradla Ediemu Andersonovi klobouk a s pomocí jedné zápalky ho u Central Parku poslala do věčných lovišť a jednou to možná trochu přepískla s krabicí petard. Často se vypařila z večírku nebo z domova, chytila taxíka a jela tam, kam mířily i hasičské vozy. Celé noci proseděla venku a pozorovala, jak plameny olizují nebe. A teď se kradla podzemní chodbou na Ellinghamově akademii a odpočítávala kroky.

Sto, sto jedna, sto dva...

Pravou ruku, ve které svírala svíčku, měla nataženou před sebou. Svíčka rychle ubývala; po zápěstí jí sjížděly proudy horkého vosku a plamen se nebezpečně přibližoval k její kůži. Levou ruku opatrně přejížděla po stěně a snažila se zorientovat v prostoru. Tunel byl tak těsný, že kdyby udělala i sebemenší krok vlevo nebo vpravo, sedřela by si kůži. Vstupní část tunelu, postavená z hladkých cihel, byla výrazně širší. Jak se Frankie nořila dál a dál do hlubin, bylo patrné, že dělníci se při stavbě přestali namáhat a místo cihel nechali stěny holé, tvořené hrubou skálou a občasnými zubatými výčnělky.

Člověk by se tu snadno mohl zaseknout.

Sto padesát, sto padesát jedna...

Existovala šance, že se něco zvrtně – zasekne se, tunel se zhroutí a pohrbí ji mezi kamením – a právě ta představa ji vzrušovala.

Sto šedesát.

Frankie se zastavila, natáhla levou ruku před sebe a přejížděla prsty po stěně tak dlouho, dokud nenarazila na to, co hledala – prázdný prostor, místo, kde se tunel rozděloval. Vydala se vlevo a přitom začala počítat kroky znovu od prvního. Tahle stezka vedla dál než ta předchozí. Konečně se tunel trochu rozšířil. Frankie sfoukla svíčku a slepě cupitala vpřed, dokud rukama nenahmatala příčky žebříku. O chvíli později zatlačila na dvířka a vyšplhala z podstavce sochy, hluboko v nízkém lesíku na opačné straně kampusu. Zhluboka se nadechla studeného mlžného vzduchu.

Tohle byla ta nejlepší část – vyplazit se na trávu uprostřed temnoty jako nějaké stvoření zrozené z noci. Její oči už přivykly prázdnotě, takže noc jí teď přišla plná lesku a života. I bez zapálené svíčky si dokázala prorazit cestu stromy a vstoupit na stezku vedoucí k budově Apollo. Zvedla ze země kamínek a pečlivě zamířila na okno v patře.

Po chvíli zaslechla, jak se okno otevírá. Dolů sjel provaz s uzlíky. Jako první uviděla Eddieho nohy. Na patách obou nohou měl černým inkoustem vytetované hvězdy. Na sobě měl jen pyžamové kalhoty z modrého hedvábí; odmítal se podvolit chladu. Posledních pár desítek centimetrů elegantně seskočil a prohrábl si blond vlasy. Apollo byla obrovská budova určená pro výuku, v současné době však v druhém patře bydlela čtveřice studentů. Na téhle straně budovy byl s Eddiem ubytovaný jen jeden spolužák, takže blondák klidně mohl vyjít ven hlavními dveřmi, ale to by nebyla žádná zábava.

Eddie následoval Frankie do blízkého lesíku. Jakmile je obklopilo houští, přitiskl ji zády ke kmeni stromu. Dívka oběma dlaněmi chytila jeho tvář a prudce ho políbila; pak mu začala prsty přejíždět po holých zádech.